

Tėvo Direktoriaus laiškas nr.16

Tradicinių apeigų Nekaltosios Riterijos dvidešimtmečiui paminėti

Brangūs Nekaltosios Riteriai,

Baigiasi nedidelis tradicinių apeigų Nekaltosios Riterijos dvidešimties metų jubiliejus. Atsigręždami į šiuos metus pirmiausia turėtume padėkoti Dievui už tai, kad leido šiai nedidelei mūsų Valdovės armijai išplisti į šešiasdešimt dvi šalis, esančias penkiuose žemynuose. Tačiau nenorėdama, kad mes statytume ant smėlio, ypač šiais metais, Nekaltoji atsiuntė mums savo palaiminimus per kryžius ir išbandymus: apribojimai, išgalėję visame pasaulyje, padarė išorinį apaštalavimą (skrajučių ir medalikėlių dalijimą) labai sunkų, beveik neįmanomą. Mes visi susidūrėme su tiek daug problemų, kad savita Riterijos misija būti Nekaltosios įrankiu atverčiant sielas kažkaip buvo užtemdyta.

Iš tiesų daugelis mūsų išgyvename skaudų išbandymą: baisi atskirtis, trūksta šventųjų Mišių ir sakramentų. Kas šių metų pradžioje būtų galėjęs pagalvoti apie tokį pokytį, tokias negandas? Be to, neapykanta Katalikų Bažnyčiai ir krikščionių moralei visame pasaulyje įgauna vis brutalesnes formas. O iš Romos gauname valgyti tik akmenis ir bjaurastis, dėl kurių galime tik apgailestauti. Ar tokia nūsūminime vis dar dera švęsti jubiliejų, kuris turėtų suteikti progą džiaugtis? Kur šiandien yra šis džiaugsmas?

Tad tiesiog paklauskime Nekaltosios Riterijos įkūrėjo, ką jis šiandien darytų mūsų vietoje. Atsakymą nesunku nuspėti, jei prisiminsime, kad tėvas Maksimilijonas savo gyvenime taip pat išgyveno labai sunkias akimirkas, daug sunkesnes, nei šiandien išgyvename mes. Iš tikrųjų visas jo gyvenimas buvo ilgas ir sunkus išbandymas: tuberkuliozė pavertė jį nuolat merdėjančiu žmogumi, kuriam gydytojai davė gyventi tik tris mėnesius. Pirmuosius penkerius metus jis nuolat patirdavo savo bendradarbių pašaipas, buvo nesuprastas ir niekieno nepalaikomas, dėl to išgyveno dvasinę atskirtį. Tas pats buvo šešerius metus Japonijoje: jį paliko ir išdavė kai kurie broliai, jis patyrė kai kurių kunigų nepasitikėjimą ir priešišumą, lėšų, o kartais ir būtinausių gyvenimo dalykų trūkumą ir t. t.

Tačiau, nepaisant viso to, Riterija gausėjo. Koks didžiulis pasisekimas: 1939 m. birželį Nepokalianove gyveno 13 kunigų, 762 broliai ir virš 100 mažųjų seminaristų, kurie galėjo apaštalauti gera spauda kaip niekur kitur pasaulyje. Tada staiga prasidėjo karas, vokiečių kariuomenė konfiskavo Nekaltosios miestą, buvo mobilizuoti beveik visi broliai, paskutiniai 42 buvo įkalinti ir išvežti į koncentracijos stovyklas. Koks sunkus išbandymas – būtų galima sakyti, kad diena po dienos visas tėvo Kolbės darbas ėjo į pabaigą. Kaip reagavo ir elgėsi tie broliai, kurie kartu su tėvu Maksimilijonu atsidūrė priverstinio kalėjimo aplinkoje, apsupti nelaimingų kalinių, nesuvaldomų nusikaltėlių ir prižiūrėtojų, kurių daugelis buvo kupini paniekos ir brutalių neapykantos? Šiandieninės krizės sukėltoje suirutėje mes galime šiek tiek įsivaizduoti šių brolių baimę, liūdesį ir kančią. Ką jiems, o drauge ir mums, primena mūsų šventasis įkūrėjas?

Mūsų dovana Marijai ir šios visiškos dovanos vaisiai: *mes atidavėme save jai, mes norime jai laimėti visas sielas, todėl ji naudojasi mumis kaip savo nuosavybe; ir mes turime būti jai dėkingi už tai, kad ji mumis naudojasi. Turbūt dabar esame reikalingi čia, o ne Nepokalianove. Koks didis jos gerumas! Jie mus čia atvežė už dyka, čia yra ir barakas, ir maisto. Daugeliui žmonių tai gali būti vienintelė galimybė susitaikyti su Dievu, arba mes galime pažadinti didesnį jų domėjimąsi religija, kad jie galėtų rasti stiprybės ramiai ištverti šiuos kentėjimus. Kiti, kurie pyko ir praleido jiems duotą laiką keikdami savo brolius, dabar keičiasi ir tampa geresni.*

Norint įveikti išbandymus reikia suprasti, kad jie yra **Nekaltosios valios išraiška**. Nėra priežasčių nusivilti. Visada bus sunkumų ir kančių. Jei iš meilės Nekaltajai mes kenčiame skausmus, tokius kaip Mišių ir Šventosios Komunijos nebuvimas, ji gali išgelbėti daug sielų: ar jie būtų pagony, kurie netgi nežino savo Tėvo ir Kūrėjo ir mūsų dangiškosios Motinos, visų malonių Tarpininkės,

vardų, ar jie būtų eretikai, ar abejingieji. Jei Nekaltoji panorės, mes sugrįšime (į Nepokalionovą), mes dirbsime kaip dirbome prieš karą ir vyksime į kitas šalis. Bet mes nenorime prieštarauti jos norams: jei tai Nekaltosios valia, mes net norime čia numirti, net jei kiti bus išlaisvinti.

Išgyvendami tamsiausios ateities baimę, mes turime **visiškai pasitikėti Dievo apvaizda**. Mums nedera nerimauti dėl ateities, kokia ji bus, kaip dirbsime, kur būsime. Nes visu tuo rūpinasi Dievo apvaizda iki mažiausių smulkmenų. Nekaltoji tikrai visa tai žino. Ir mintis, kad nieko neatsitinka be Dievo leidimo, gali visiškai mus nuraminti. Nekaltoji pasieks savo tikslus ir niekas negali sutrukdyti jos ketinimams. Visas pasaulis ir visi demonai nieko negali padaryti be Dievo leidimo. Leiskime, kad Nekaltoji mums vadovautų! Jei ji mums išrinks šį kelią, tai tik didesniai gėriui. Tada visų brolių širdys kaip išsibarsčiusios žiezirbos įžiebs naujas liepsnas aplink save ir taip bus pasiektas Nekaltosios Riterijos tikslas: pašventinti sielas atvedant jas arčiau prie Nekaltosios Marijos.

Tėvas Kolbė taip pat mums parodo **antgamtinę naudą, kurią galime gauti iš kančios ir pažeminimo**. Norėdamas palengvinti mūsų pastangas atversti sielas, Dievas leidžia įvairius kryžius, ar jie priklausytų ar nepriklausytų nuo kitų valios, ar jie ateitų iš geros valios, ar iš blogos. Tai didžiulis malonių laukas, kuriuo galima pasinaudoti. Tarp šių naudingiausių išteklių yra kitų kenčiami vargai, nes būtent tada išauga mūsų vilties dorybė. Ir tada mes galime su didesniu džiaugsmu kalbėti šiuos „Tėve mūsų“ žodžius: „Atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams.“ (Mt 6, 12) Pagaliau tai paties Viešpaties Jėzaus mums duota malda. Todėl užtenka atleisti jiems visiems iš visos širdies, kad Dievas atleistų mums. Kokia nesėkmė, jei mes neturime ko atleisti, ir kokiam laimė, jei per dieną turime atleisti daug įžeidimų. Žinoma, prigimtis dreba susidūrusi su kentėjimu ir pažeminimu, bet, žvelgiant tikėjimo akimis, kokie jie reikalingi mūsų sieloms nuskaistinti, kokie jie saldūs, kaip labai jie prisideda prie artimesnės draugystės su Dievu ir todėl prie veiksmingesnės maldos ir veikimo.

Tai mums šiandien tikrai pasakytų mūsų Įkūrėjas.

Maksimilijonui Kolbei buvo akivaizdu, kad didžiausi išbandymai yra taip pat ir didžiausių malonių akimirkos. Šventoji Kūdikėlio Jėzaus Teresė išreiškė norą gyventi paskutinėmis dienomis, nes norėjo parodyti Jėzui savo meilę didžiausiuose išbandymuose, taip pat todėl, kad žinojo, kiek daug sielų ji galėtų išgelbėti savo ištikimybe. Ir iš tiesų mes jau galime matyti naudingą Nekaltosios darbą, kuri iš blogio išgauna didesnę gėrį: gausėja atsivertimų, daug katalikų atsibunda, kaip niekada anksčiau sugrįžtama į Tradiciją ir t. t.

Mums suteikta galimybė išgyventi ypatingas istorijos akimirkas. Taigi mes turime nepraleisti progos (not „miss the boat“)! Todėl imkime į rankas rožančių ir melskimės daugiau negu anksčiau, ir melskimės karštai. „Niekas negali atimti iš mūsų rožančiaus.“ Todėl įsipareigokime dalyvauti Kryžiaus žygyje už Mišių išlaisvinimą ir mūsų pašaukimus, ir pirmiausia prisiminkime mūsų Valdovės Fatimoje palaiminimų ir pažadų priemones, kur Ji prašo mūsų pasiaukoti jos Nekaltajai Širdžiai praktikuojant penkių pirmųjų mėnesio šeštadienių pamaldumą. Tada mes ne tik niekada neprarasime drąsos, bet aukštai iškelta galva kaip ištikimi riteriai drąsiai pasitiksime tai, kas gali mums nutikti ateityje.

Paskutinį kartą pažvelkime į šventąjį Maksimilijoną, mirštantį Aušvico koncentracijos stovykloje: su džiaugsmu jis atiduoda savo gyvybę vietoj kalinio, su kuriuo kartu kalio, jis paruošia kitus pasmerktuosius mirčiai juos atversdamas. Kai kažkas įeina suleisti jam etanolio injekcijos, jis pasitinka budelį su nežemiška šypsena. Štai kaip Nekaltoji atlygina už jai paaukotą gyvenimą.

Baigiu šviesiu tėvo Kolbės patarimu, kuris turėtų būti mums puikus šūkis šiais sunkiais laikais: *Daryk gerai, kas nuo tavęs priklauso, ištvėrk, kas nuo tavęs nepriklauso – tai visas tobulumas ir tikros laimės šaltinis pasaulyje.*

Kun. Karlas Stehlin

Varšuva, 2020 m. gruodžio 8 d., Nekaltojo Prasidėjimo šventė